

Publicerad 2009-06-14 19:43 av Timmeyo

Urdrag ur livet.

Döden finns, på riktigt!

Döden finns, på riktigt!

Som barn, var min far och jag ofta ute och fiskade. Våra steg leddes av jägarinstinkten och vattnets tysta melodi. Där vattnet vände tillbaka eller skum skymde bäckens botten svingade vi ned våra beten med ramsan: Feta öring nappar bäst (fisksorten ändrades efter vad man fiskade) följt av att spotta tre gånger på masken för tur. Knäpptysta lurpassade vi på den skygga öringen som skulle sluka mask med krok. Ja, det var förhoppningen i alla fall.

Den här specifika dagen hade vi tagit pappas vinröda amason utan passagerarsäte till något som liknade en förvuxen pöl i ett kärr. Jag satt på en bit heltäckningsmatta som täckte de små hålen i golvet efter den saknade passagerarstolen. Bestämt spännde jag nitarmbandet hårdare runt min handled medans jag förmedlade obehagskänslan som den här lergropen gav mig. Pappas tröstande ord nådde aldrig fram och det var mera hans handling än röst som fick mig att kliva ur den vinröda amasonen med enbart ett framsäte. Ur skuffen drog han fram sitt metallickgröna metspö som skulle kunnat tjäna som mast till en optimistjolle eller flagstång på en oljetanker. Ljudet av plast som dras isär var personifierat av den stora mängd sand som letat sig in mellan rören på spöt. Likväl var det alltid lika imponerande för en sjuårig pojke att se pappas överdimensionerade jaktredskap prepareras.

Våra ritualer genomfördes. Gummistövlar på, genomgång av fiskeväskan och orden: Den som inte får fisk får fula namnet, och det får man ju inte säga högt! Pappas porslinsblå ögon plirade alltid lika förnöjt när han tänkte på vad fula namnet var.

På led satte vi av mot mossan som omgav vattendraget. Efter ett par meters gång slog kärrdoften emot mitt ansikte och jag förstod varför de hade massa fisande stjärtar i filmen Labyrinths träsk. Insikten fick mig att växa en aning och visa upp mina korppluggar i ett brett flin när jag informerade sällskapet om min paralell. Pappa log nöjt och ruffsade om min kalufs. En skugga passerade pappas ansikte när han berättade för oss att vi (jag, min lillebror och syster) var tvungna att följa efter honom en bit bakom. För ibland saknades mark under mossan. Vid ett sådant tillfälle kunde man bli neddragen av gyttjan för att aldrig mer komma upp igen. Jag sade något om att pappa var stark, han skakade på huvudet och berättade att inte ens He-man skulle klara av att komma loss. Att He-man inte var tillräckligt stark lät konstigt, men fick mig att inse allvaret. Med förmanande ord och storebrorspondus höll jag mina syskon i shack när pappa hukad började smyga framåt. I gåsmarsh följde vi efter honom.

Plötsligt sträckte han ut handen i ett stopptecken, han förde masken upp mot munnen och spottade tre gånger innan han kastade ut. Ljudet från flötet (som var mindre än en hasselnöt) när träffade vattenytan skar genom min oro och ersatte den med förväntan. Där stod vi på den gungande mossan med sumpvatten upp en bit på stövlarna när pappas vacklade till och tog ett steg bakåt. Våra blickar möttes och han signalerade med en snärtig huvudrörelse att vi skulle följa efter.

Jag minns mina ögon svepa över det svarta vattnet och tallarna som stod glest intill vattnet på behörigt avstånd som om de kände till faran som den totala tystnaden vittnade om. Obehaget var tillbaka och mina ben ville springa tillbaks till bilen, jag vände blicken mot pappa för att berätta. Jag minns det som ett hack i filmen. Plötsligt var han inte där, tankarna kändes luddiga och formlösa. Jag förtod inte, vände på ideérna men fick ingen rätsida. Mina ögon vandrade längs vägen där pappa hade stått. Där låg hans metspö på marken, med en kritvit hand knuten om mittpartiet.

Filmen började rulla igen. Mossan kastades upp i luften av den svarta gestalt som drog sig över pappas metspö med en inandning som liknade ett skrik över det stilla landskapet. En grötig, tjock röst skrek med all sin kraft att vi inte fick komma nära, vi fick inte komma nära. Jag fick inte hjälpa pappa där han låg svart, formlös och rädd. Sorgens järnbeslagna kängor, stampade hårt och maniskt över mitt lilla barnahjärta. Knäna vek sig när min mage och ögon tycktes fatta eld. Ångesten över min totalt värdelösa existens som inte dög för att hjälpa skalv ur mitt inre. Mina nävar försökte strypa den mark som demonstrerade min maktlöshet och att min älskade pappa inte ville ha mig.

Bengt lyckades kravla sig ur kärret tack vare metspöt som burit hans tyngd. Han stank som en bajamaja på ett festivalområde. Tårar tvättade det svarta ur ansiktet när han gång på gång förklarade varför han hade skrikit åt oss att inte komma nära. Dock är det svårt för ett barnhjärta som blivit krossat i en sorgepolska att förstå.

Vi satte oss i bilen och talade aldrig om den här dagen igen.

Den dagen förstod jag att döden var realitet, inte en spökhistoria som dagisfröken berättat om och om igen. Min pappas handlingar hade visat hur öönskad jag var och jag hade upplevt en sorg som var större än mitt förstånd. Så jag skapade en tes, som jag satte på prov. När en person kan försvinna så lätt fyller det ingen funktion att binda sig till någon. Om jag hade vetat hur mycket förtret och förlust den tanken kom att ge mig längre fram, hade jag stannat hemma.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Timmeyo med Poeter.se id #29241 innehar upphovsrätten